

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 336/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. augusta 2012 predbežne prerokoval sťažnosť M. K., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. H., B., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave zo 4. apríla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 246/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. júna 2012 doručená sťažnosť M. K. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2, čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6

ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) zo 4. apríla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 246/2011.

Sťažovateľka v sťažnosti okrem iného uviedla, že „Dňa 23. 3. 1999 som podala na Okresnom súde Bratislava III žalobu proti žalovaným MUDr. O. S. a jeho manželke MUDr. O. S., ktorou som sa domáhala od žalovaných vydania a vypratania nehnuteľnosti a zaplatenia 21.700.- Sk s úrokmi z omeškania za bezdôvodné a protiprávne užívanie mojej nehnuteľnosti za čas od 23. 7. 1997 do 23. 3. 1999.

Žalobu som odôvodnila tým, že moja matka P. P. pôvodne vlastnila pozemnoknižné parcely č. 6004 a 6005 kat. územia B., z ktorých časť kúpnu zmluvou z 22. 4. 1975 odpredala býv. Československému štátu.

Rozsudkom býv. Obvodného súdu Bratislava III. z 11. 6. 1985 č. k. 11 C 259/81 v spojení s rozsudkom Mestského súdu v Bratislave z 15. 7. 1986 č. k. 8 Co 104/86 - 170, 8 Co 275/86 - 170 bolo určené, že je neplatná táto kúpna zmluva z 22. 4. 1975... Tým sa obnovil pôvodný vlastnícky vzťah a moja matka P. P. sa stala vlastníčkou odpredaných parciel.

Na základe geometrického plánu vyhotoveného v roku 1984 boli na mieste pôvodných pozemoknižných parciel č. 6004 a 6005 vytvorené nové parcely za účelom pridelenia do osobného užívania pre výstavbu rodinných domov. Tak vznikla aj parcela č. 6010/50 vo výmere 539 m². Z tejto výmery pôvodne 217 m² a teraz 210 m² pochádza z parcely č. 6005, ktorá vlastnícky parila mojej matke.

Parcela č. 6010/50 bola pridelená do osobného užívania MUDr. Š. K. a žalobcom rozhodnutím býv. Obvodného národného výboru Bratislava III. z 15. 7. 1986 č. Fin 1082/85, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28. 8. 1986.

Následne na to 17. 11. 1986 obvodný národný výbor uzavrel s uvedenými osobami dohodu o zriadení práva osobného užívania pozemku, ktorá bola registrovaná rozhodnutím býv. Štátneho notárstva Bratislava III. z 6. 5. 1987 č. R II 14/97.

Nakoľko právo osobného užívania pozemku žalovaných vzniklo v rozpore s Občianskym zákonníkom v znení platnom do 1. 1. 1992 (dohoda o osobnom užívaní pozemkov bola uzavretá 17. 11. 1986 a bola registrovaná štátnym notárstvom rozhodnutím

z 6. 5. 1987, teda po právoplatnosti rozsudku súdu o neplatnosti kúpnej zmluvy a podľa § 199 ods. 1 Občianskeho zákonníka a § 15 vtedy platnej vyhlášky č. 90/1984 Zb. o správe národného majetku právo osobného užívania bolo možné zriadiť len k pozemkom, ktoré sú v socialistickom spoločenskom vlastníctve) žalovaní sa nestali vlastníkami spornej časti pozemku, pretože ich titul vlastníctva je pre rozpor so zákonom neplatný a právne neúčinný.

Tieto moje skutkové a právne tvrdenia sú podporené aj tým, že

- na základe nového geometrického plánu z 9. 12. 1992 Katastrálny úrad v Bratislave vykonal 2. 8. 1993 v evidencii nehnuteľnosti rozsudok Obvodného súdu Bratislava III č. k. 11 C 259/81 a moju matku P. P. zapísal ako vlastníčku novovytvorených parc. č. 6010/64 a 6010/65,

- na liste vlastníctva č. 2829 znejúceho na žalovaných bola upravená výmera parcely č. 6010/50 z pôvodných 539 m² na 322 m²,

- Obvodný súd Bratislava I. rozhodnutím z 6. 10. 1993 č. D 477/93, D not. 88/93 potvrdil mne nadobudnutie dedičstva po matke P. P. k parcelám č. 6010/64 a 6010/65,

- na základe tohto rozhodnutia katastrálny úrad upravil list vlastníctva č. 3575, na ktorom som vedená ako vlastníčka aj spomínaných 217 m², ktoré sú predmetom tohto konania,

- žalobcovia sa podľa § 29 zákona č. 266/1992 Zb. o katastri nehnuteľnosti domáhali opravy údajov v katastri v tom smere, aby bol obnovený pôvodný stav na liste vlastníctva č. 2829; Katastrálny úrad v Bratislave rozhodnutím z 18. 3. 1994 č. 100-518/1994 zamietol návrh žalobcov, Úrad geodézie, kartografie a katastra SR rozhodnutím č. LP-1880/94 ich odvolanie zamietol a Najvyšší súd SR rozsudkom z 3. 8. 1995 sp. zn. 3 Sž 98/94 ich žalobu zamietol...

Uvedená vec mojej žaloby bola zapísaná na okresnom súde pod sp. zn. 6 C 30/99.

Podaním z 29. 11. 1999 som rozšírila žalobu na zaplatenie 78.843.- Sk a úrokov z omeškania za ďalšie obdobie bezdôvodného užívania nehnuteľností žalovaným.

Nakoľko kúpnu zmluvou z 20. 11. 2001 som nehnuteľnosť predala obchodnej spoločnosti K., s. r. o. B., podaním z 11. 2. 2002 som vzala späť žalobu vypratanie a vydanie nehnuteľnosti a rozšírila som žalobu o bezdôvodné obohatenie za čas do dňa zmeny vlastníctva nehnuteľnosti, t. j. do 10. 1. 2002...

Okresný súd Bratislava III uznesením z 21. 5. 2002, č. k. 6 C 30/99-50 zastavil konanie o mojej žalobe o vydanie nehnuteľnosti a moje nároky na vydanie bezdôvodného obohatenia vylúčil na samostatné konanie. Táto vec bola potom zapísaná pod spisovú značku 6 C 88/02...

Žalovaní MUDr. O. S. a MUDr. O. S. v konaní vedenom v tom čase pod sp. zn. 6 C 88/02 návrhom z 10. 1. 2003 (ktorý došiel súdu 4. 3. 2003) podali proti mne (aj proti K., s. r. o.) protinávrh o určenie ich vlastníctva k nehnuteľnosti, ktorá bola predmetom mojej žaloby z 23. 2. 1999.

Táto vec bola na okresnom súde zapísaná pod sp. zn. 6 C 63/02.

Okresný súd uznesením zo 7. 2. 2003, č. k. 6 C 88/02-30 spojil veci 6 C 88/02 a 6 C 63/02 na spoločné konanie s tým, že spoločnú vec bude viesť pod sp. zn. 6 C 63/02

Ďalším uznesením z 9. 5. 2006, č. k. 6 C 63/02 - 177 Okresný súd Bratislava III vylúčil protižalobu MUDr. O. S. a jeho manželky proti mne o určenie vlastníctva na samostatné konanie a vec zapísal pod spisovú značku 6 C 166/06.

Teraz už žalobcovia MUDr. O. S. a MUDr. O. S. svoju protižalobu o určenie vlastníctva k spornej nehnuteľnosti menili (upravovali) ešte podaniami z 18. 4. 2004 a 13. 6. 2007 a napokon ju voči mne vzali späť až 18. 1. 2008.

Na pojednávaní 18. 1. 2008 som uplatnila a listom z 21. 1. 2008 som vyčíslila moje trovy konania spočívajúce z nákladov na právne zastúpenie advokátom; vyčíslenie sa týka iba úkonov od podania protižaloby proti mne do jej späťvzatia.

Žalobcovia podali proti mne uvedený vzájomný návrh na určenie vlastníctva k nehnuteľnosti 4. 3. 2003, hoci v tom čase vedeli, že ja nie som vlastníčkou spornej nehnuteľnosti, ku ktorej žiadali určiť svoje vlastnícke právo. Konali bezdôvodne a zavinili vznik mojich trov konania. Rovnako tak sa správali počas celého konania až do späťvzatia žaloby proti mne, hoci som namietala, že nie som pasívne legitimovaná v tomto spore...

Okresný súd Bratislava III uznesením z 5. 4. 2011 č. k. 6 C 166/06-213 zastavil voči mne konanie a rozhodol, že nemám právo na náhradu trov konania voči žalobcom. Svoje rozhodnutie o trovách konania odôvodnil tým, že protinávrh žalobcovia nepodali proti mne bezdôvodne, a že mojou vinou som 11. 2. 2002 vzala čiastočne späť žalobu, pretože počas konania som previedla spornú nehnuteľnosť na iný subjekt.

Na moje odvolanie z 28. 4. 2011 Krajský súd v Bratislave uznesením z 4. 4. 2012 č. k. 2 Co 246/2011 - 229 potvrdil citované uznesenie okresného súdu v napadnutej časti, t. j. vo výroku o nepriznaní náhrady trov konania...

Krajský súd sa stotožnil z dôvodmi uznesenia súdu prvého stupňa a navyiac uviedol, že celý spor som v roku 1999 vyvolala ja, že vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti som v priebehu súdneho sporu previedla v roku 2001 na iný subjekt a že v inom konaní sa stále domáham uspokojenia svojich nárokov proti manželom S. V súčasnosti na Okresnom súde Bratislava III stále prebieha viacero súdnych sporov týchto istých účastníkov konania ohľadne tej istej nehnuteľnosti. Podľa krajského súdu pri rozhodovaní o náhrade trov konania treba mať na zreteli tiež ďalšie skutočnosti za ktorých došlo k vzniku súdneho sporu, chovanie účastníkov konania v priebehu celého konania, okolnosti, za ktorých došlo ku späťvzatiu návrhu na začatie konania...

Napadnuté uznesenie Krajského súdu v Bratislave a konanie, ktoré jeho vydaniu predchádzalo je v rozpore so zákonom, pretože: rozhodnutie odporuje zistenému skutkovému stavu, rozhodnutie vychádza z nesprávneho a zákonu odporujúceho vyhodnoteniu dôkazov, vec bola nesprávne posúdená podľa právnych predpisov a ustálenej súdnej judikatúry, rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené...“.

Sťažovateľka tiež tvrdí, že naopak, „na ochranu svojho vlastníckeho práva garantovaného ústavou a zákonmi som neurobila nič negatívne, ak som sa obrátila na súd o vyriešenie sporu...

Nič som tým neporušila, nekonala som v rozpore so zákonom, nemala som žiadne obmedzenia na nakladanie s nehnuteľnosťou, informovala som o tom súd, zobrala som žalobu v časti o vydanie nehnuteľnosti späť a nie je mojou vinou, že vtedajší žalovaní podali í nielen proti novému vlastníkovi nehnuteľnosti) aj proti mne protinávrh a zobrali ho späť až po piatich rokoch, resp. po siedmych rokoch od prevodu vlastníctva, že v súčasnosti sa vedie na okresnom súde viac súdnych sporov tých istých účastníkov konania ohľadne tej istej nehnuteľnosti:

... Pre úplnosť uvádzam, že Okresný súd Bratislava III rozsudkom z 18. 1. 2008, č. k. 6 166/06-134 síce vyhovel žalobe MUDr. O. S. a O. S. proti K., s. r. o. a určil, že žalobcovia sú spoluvlastníci nehnuteľnosti - parcely č. 6010/145. t.j. zastavanej plochy vo výmere 210

m2 vyznačenej na geometrickom pláne Ing. Š. Š., avšak Krajský súd v Bratislave uznesením z 15. 4. 2010, č. k. 2 Co 314/2008-180 zrušil tento rozsudok a vec vrátil na nové konanie a rozhodnutie Okresnému súdu Bratislava III. Vo veci nebolo vydané nové rozhodnutie, takže tvrdenie okresného súdu o tom, že žalobcovia protinávrh nepodali proti mne bezdôvodne je prinajmenšom predčasné a nezodpovedá skutočnému stavu veci.

... K už vytýkanému nedostatočnému odôvodneniu napadnutého uznesenia treba dodať, že krajský súd nereagoval aj na ďalšie moje výhrady uvedené v odvolaní z 28. 4. 2011...“.

Sťažovateľka pritom odkazuje na obsahlu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).

Na základe uvedených skutočností sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. podľa § 25 ods. 3 zákona č. 38/1993 Z. z. prijal na ďalšie konanie tento môj podnet,

2. vyhovel mojej sťažnosti a vyslovil, že uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 4. 4. 2012, č. k. 2 Co 246/2011 - 229 je neústavné, pretože ním a konaním, ktoré ich vydaniu predchádzalo, boli porušené ustanovenia

a/ článkov 1 ods. 1, 2 ods. 2, 20 ods. 1, 46 ods. 1 a 2, 144 ods. 1 a 152 ods. 1 Ústavy SR,

b/ článku 6 ods. 1 Dohovoru... v spojení s

c/ § 1, 2, 3, 132, 146 ods. 2, 153 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 2, 157 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 2 O. s. p., všetko v spojení s 211 ods. 2 O. s. p.,

3. zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 4. 4. 2012, č. k. 2Co 246/2011 - 229 a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie a

4. Krajskému súdu v Bratislave uložil, aby sťažovateľke na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. H. uhradil do troch dní trovy konania pred ústavným súdom.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

1. Sťažovateľka v sťažnosti predovšetkým namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému podľa nej malo dôjsť nedostatočne odôvodneným uznesením krajského súdu zo 4. apríla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 2 Co 246/2011, ktorým potvrdil uznesenie Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) z 5. apríla 2011 sp. zn. 6 C 166/2006 vo výroku, ktorým rozhodol o nepriznaní trov konania sťažovateľke. Okrem toho jej krajský súd nedal odpoveď na všetky jej argumenty uvedené v odvolaní, v ktorých poukazovala na judikatúru najvyššieho súdu, čím podľa nej malo dôjsť k porušeniu jej označených práv.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

K porušeniu ústavou garantovaného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. analogického práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť rozhodnutím všeobecného súdu nielen tým, ak by tento fakticky odňal možnosť komukoľvek domáhať sa alebo brániť svoje právo na všeobecnom súde (napr. II. ÚS 8/01), ale aj tým, ak by tento súd rozhodol arbitrárne, bez náležitého odôvodnenia svojho rozhodnutia (napr. I. ÚS 241/07), alebo vtedy, ak by sa pri výklade

a aplikácii zákonného predpisu natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. III. ÚS 264/05).

Podľa § 146 ods. 1 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, ak konanie bolo zastavené.

Podľa § 224 ods. 1 OSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvého stupňa platia i pre odvolacie konanie.

Rozhodovanie o náhrade trov je súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy môže postupom, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu (obdobne II. ÚS 56/05).

Obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (Robins c. Spojené kráľovstvo z 23. septembra 1997).

Práva na súdnu ochranu a v jeho rámci náhrady trov súdneho konania sa možno domáhať len spôsobom a v medziach zákona, ktorý upravuje podmienky na jej priznanie (čl. 51 ods. 1 ústavy).

Ústavný súd posudzuje problematiku náhrady trov konania zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia o náhrade trov konania pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Je vždy vo výlučnej právomoci všeobecných súdov posúdiť a rozhodnúť o náhrade trov konania (podľa § 142 a nasl. ustanovení OSP). Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí všeobecných súdov o trovách konania iba za predpokladu, že by rozhodnutím všeobecného súdu došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Podľa § 157 ods. 2 OSP v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne, jasne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil.

Toto zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vykladať a uplatňovať s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. rozsudok *Garcia Ruiz v. Španielsko* z 21. januára 1999, § 26) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť v kontexte okolností každej veci. Z citovaných článkov ústavy a dohovoru však nemožno vyvodzovať, že dôvody uvedené súdom sa musia zaoberať zvlášť každým bodom, ktorý niektorý z účastníkov konania môže považovať za zásadný pre svoju argumentáciu (m. m. I. ÚS 56/01).

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, v časti týkajúcej sa potvrdenia správnosti uznesenia Okresného súdu Bratislava III z 5. apríla 2011 č. k. 6 C 166/2006-213 vo výroku, ktorým rozhodol o nepriznaní náhrady trov konania sťažovateľky ako odporkyni

v II. rade (konanie bolo zastavené), po opísaní záverov vyplývajúcich z tohto uznesenia a odvolacích námietok sťažovateľky, ktoré sú totožné s jej námietkami uvedenými v sťažnosti, ako aj vyjadrenia navrhovateľov k jej odvolaniu uviedol, že výrok okresného súdu o nepriznaní trov konania je vecne správny, preto sa stotožnil s dôvodmi uznesenia okresného súdu ako správnymi (§ 219 ods. 1, 2 OSP) a navyše so zreteľom na to konštatoval: „*Ako z obsahu spisu nepochybne vyplýva, celý súdny spor bol vyvolaný v roku 1999 práve odporkyňou v II. rade M. K., keď sa domáhala proti navrhovateľom v I., 2. rade (vtedy odporcom v I., II. rade) vypratania, vydania časti nehnuteľnosti vedenej pre okres B., Obec B. a katastrálne územie... v LV č. 3575 (neskôr LV č. 4347) ako parcela 6010/64-zastavané plochy vo výmere 251 m², že k danej časti (217 m²), žiadala vydať bezdôvodné obohatenie, že vlastnícke právo k danej nehnuteľnosti v celosti (v priebehu súdneho sporu, o ktorom nepochybne vedela) previedla kúpnu zmluvou v roku 2001 na odporcu v I. rade K.; s. r. o. (teraz a. s.), B., že v inom súdnom konaní sa stále domáha uspokojenia svojich nárokov. (ktoré odvíja od danej nehnuteľnosti) proti manželom S. Ako tiež z obsahu spisu nepochybne vyplýva, navrhovatelia v I., 2. rade aktívne uplatňovali a uplatňujú svoje právo účastníka konania; v súčasnosti na Okresnom súde Bratislava III. prebieha (stále) viacero súdnych sporov tých istých účastníkov konania ohľadne tej istej nehnuteľnosti. Pri rozhodovaní o náhrade trov konania (§ 142 a nasl. O. s. p.) treba tiež mať na zreteli aj ďalšie, pre vec rozhodujúce, právne skutočnosti, ako to správne uvádzal aj súd prvého stupňa, a síce skutočnosti, za ktorých došlo ku vzniku súdneho sporu, chovanie účastníkov konania v priebehu celého konania, okolnosti, za ktorých došlo ku späťvzatiu návrhu na začatie konania...“.*

Odôvodnenie uznesenia krajského súdu nemožno odhliadnuť od toho, že je pomerne stručné, považovať za odporujúce citovaným článkom ústavy a dohovoru. Pokiaľ § 157 ods. 2 OSP ustanovuje aj „stručnosť“ odôvodnenia, týka sa to predovšetkým odôvodnenia o trovách konania.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie o trovách konania treba posudzovať vždy v kontexte celého rozhodnutia (napr. I. ÚS 230/04). Ak krajský súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol, že rozhodnutie okresného súdu je vecne správne

a súčasne sa stotožnil so závermi okresného súdu (umožňuje mu to § 219 ods. 1 a 2 OSP) o nepriznaní trov konania sťažovateľke, ktorý pri svojom rozhodovaní vychádzal najmä z ustanovenia § 146 ods. 1 písm. c) OSP (v danej veci došlo k zastaveniu konania vo vzťahu k sťažovateľke), nie je ani žiadny dôvod na prehodnocovanie jeho záverov a ústavno-súdnu korekciu.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu, ale najmä s rozsahom odôvodnenia nestotožňuje (nedal jej odpoveď na všetky jej námietky), nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto odôvodnenia.

Ústavný súd preto konštatuje, že v okolnostiach daného prípadu nezistil priamu súvislosť medzi namietaným porušením základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ani jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde (obdobne IV. ÚS 18/2012).

2. Sťažovateľka namietala aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 2 ústavy a v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd zistil, že sťažovateľka v odôvodnení sťažnosti vecne porušenie týchto základných práv a ustanovení ústavy vôbec neodôvodnila a nijako nekonkretizovala, v čom vidí ich porušenie (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

Okrem toho sťažnosť v tejto časti neobsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne a takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že taký rozsah nedostatkov zákonom predpísaných náležitostí, aký vyplýva z podania sťažovateľa, nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Sťažovateľka napokon namietala v petite aj porušenie čl. 1 ústavy („Slovenská republika je zvrchovaný demokratický a právny štát... uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva..., ktorými je viazaná...“) postupom a uznesením krajského súdu. Túto časť sťažnosti musel ústavný súd odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti, keďže ustanovenia čl. 1 ods. 1 a 2 ústavy sú súčasťou základných princípov ústavy, vzhľadom na čo nemôžu plniť poslanie priamo aplikovateľných ustanovení v individuálnych konaniach (I. ÚS 176/07) o porušení základných práv a slobôd uvedených v druhej hlave ústavy (m. m. II. ÚS 821/00, I. ÚS 485/2010). Navyše sťažnosť ani v tomto smere nie je vecne vôbec odôvodnená.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku nebolo potrebné zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľky uplatnenými v jej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

Košiciach 1. augusta 2012